YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
31 päivänä toukokuuta 2005 *

Asiassa T-373/03,

Solo Italia Srl, kotipaikka Ossona (Italia), edustajinaan asianajajat A. Bensoussan, M.-E. Haas ja L. Tellier-Loniewski, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään I. de Medrano Caballero ja A. Folliard-Monguiral,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

Nuova Sala Srl, kotipaikka Brescia (Italia), edustajinaan asianajajat E. Gavuzzi, S. Hassan ja C. Pastore,

ja jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan SMHV:n toisen valituslautakunnan 10.9.2003 tekemän päätöksen (asia R 208/2003-2), jossa vahvistettiin sanamerkin PARMITALIA rekisteröinnin epääminen,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. D. Cooke sekä tuomarit I. Labucka ja V. Trstenjak,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.11.2003 toimitetun kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.3.2004 toimitetun vastineen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.3.2004 toimitetun väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 16.11.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Solo Italia Srl (jäljempänä kantaja) teki 14.1.2000 yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) perusteella, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki PARMITALIA.

3 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten 15.7.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 29, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta: "italialaiset juustoraasteet".

4 Tavaramerkkihakemus julkaistiin 26.12.2000 *Yhteisön tavaramerkkilehdessä.*

5 Nuova Sala Srl (jäljempänä väliintulija) teki 16.3.2001 väitteen asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan perusteella hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kaikkien tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden osalta. Väite perustui samaan luokkaan kuuluvia ja samaa kuvausta kuin edellä 3 kohdassa tarkoitetut tavarat vastaavia tavaroita varten 1.12.1998 rekisteröidyn kuviomerkki-tyyppisen yhteisön tavaramerkin PARMITAL olemassaoloon.

6 Väiteosasto hyväksyi väitteen 26.11.2002 tekemällään päätöksellä, joka annettiin samana päivänä tiedoksi asianosaisille faksitse. Se katsoi, että kyseessä olevat tavaramerkit ovat visuaalisesti, foneettisesti ja merkityssisällöltään samankaltaiset.

7 SMHV sai 4.12.2002 tililleen 800 euron suuruisen pankkisiirron, jossa oli maininta PARMITALIA, ranskalaisyhtiöltä nimeltään OK SA, jonka yhteyttä kantajaan SMHV ei ole voinut todeta. Maksumääräys oli annettu 29.11.2002. Kantaja lähetti lisäksi edustajalleen 1 375 euron suuruisen sekin väitekirjelmän toimittamiseksi SMHV:lle. Tämä edustaja ei kuitenkaan toimittanut kyseistä kirjelmää.

8 SMHV:n talousosasto osoitti 17.1.2003 kirjeen ranskalaisyhtiölle nimeltään Solo Italia France – luullen lähestyvänsä kantajaa – saadakseen tietoja 4.12.2002 saadun maksun tarkoituksesta ja totesi, että kuukauden määräaika, joka päättyisi 17.2.2003, oli vahvistettu maksun tarkoituksen tunnistamiseksi, ja jos tässä ei onnistuttaisi, maksua ei katsottaisi suoritetuksi ja summa palautettaisiin.

9 SMHV sai 17.2.2003 kantajalta kirjeen, jossa todettiin, että suoritettu maksu liittyi valitukseen, joka oli tehty 26.11.2002 tehdystä päätöksestä. Tämän kirjeen liitteenä oli ranskaksi laadittu valitus. Tämän asiakirjan käännös menettelyn kielellä (englanti) toimitettiin 20.2.2003.

10 Kantajan edustaja lähetti 3.3.2003 SMHV:lle jäljennöksen 29.11.2002 annetusta maksumääräyksestä. SMHV:lle ilmoitettiin 14.3.2003 uuden edustajan nimittämisestä, ja tämä henkilö toimitti uudet kirjelmät 21.3.2003.

11 SMHV ilmoitti kantajalle 24.3.2003 saaneensa tämän tekemän valituksen ja siirsi asian valituslautakuntaan. SMHV toimitti kantajalle 14.5.2003 väitteen tekijän kirjelmät, jotka oli päivätty 9.5.2003. Kantaja vastasi näihin asiakirjoihin 10.6.2003, ja SMHV ilmoitti saaneensa kantajan vastauksen 17.6.2003. Kantaja toimitti SMHV:lle uuden vastauksen 21.8.2003, ja tämä vahvisti kantajalle saaneensa sen 10.9.2003.

12 Toinen valituslautakunta lausui valituksesta 10.9.2003 tekemällään päätöksellä, joka annettiin tiedoksi kantajalle 17.9.2003, ja jätti sen tutkimatta, koska valituksen tekemiselle asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa asetettua määräaikaa ei ollut noudatettu. Valituslautakunta katsoi, että tämä määräaika oli päättynyt 26.1.2003 ja että tämän jälkeen toimitetuilla kirjelmillä ei voitu säännönmukaistaa kyseistä valitusta.

Asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

13 Asianosaisten ja väliintulijan lausumat sekä niiden vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 16.11.2004 pidetyssä istunnossa.

14 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa tämän kanteen tutkittavaksi ja kumoaa 10.9.2003 tehdyn päätöksen

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Koska väliintulija ei voinut osallistua suulliseen käsittelyyn, se toimitti huomautuksensa faksitse, ja ne liitettiin kantajan ja SMHV:n suostumuksella asiakirja-aineistoon.

Oikeudellinen arviointi

18 Kantaja esittää kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklan rikkomista, toinen asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 55, 61 ja 65 säännön rikkomista ja kolmas asetuksen N:o 40/94 59 artiklan rikkomista.

Kahden ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottaminen

Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkomista koskeva ensimmäinen kanneperuste

— Asianosaisten lausumat

19 Kantajan mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa edellytetään, että syytetylle ilmoitetaan asianmukaisesti häntä vastaan nostetusta syytteestä. Kantajan mukaan 26.11.2002 tehdyn päätöksen tiedoksiantaminen faksitse rikkoo tätä määräystä, koska se ei täytä tiedoksiantojen varmuuden edellytystä. Koska tiedoksianto ei ollut pätevä, minkään määräajan kuluminen ei kantajan mukaan

ole voinut alkaa siitä. Kantaja päättelee tästä, että valitus on otettava tutkittavaksi. Suullisessa käsittelyssä kantaja vakuutti uudelleen, että ensimmäinen kanneperuste koskee oikeusvarmuuden puuttumista ja että faksilla, jota ei ollut allekirjoitettu ja, kuten kantaja lisäsi, jonka vastaanottamisesta SMHV ei ole esittänyt saantitodistusta, ei voida taata tätä oikeusvarmuutta.

20 SMHV katsoo, että ensimmäistä kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska sitä ei ole perusteltu riittävästi ja koska se näin ollen rikkoo työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohtaa.

21 Se lisäsi suullisessa käsittelyssä, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste on joka tapauksessa jätettävä tutkimatta, koska sitä ei esitetty valituslautakunnassa.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

22 Kantaja vetosi valituslautakunnassa yksinomaan siihen, ettei se tunne SMHV:n menettelysääntöjä, sekaannusvaaran puuttumiseen Parmitalin ja Parmitalian välillä sekä jäljempänä kolmannen kanneperusteen yhteydessä kehiteltyyn väitteeseen, jonka mukaan valitusmaksun maksaminen riittää valituksessa olevien puutteiden korjaamiseen.

23 On näin ollen kiistatonta, että kantaja ei esittänyt missään vaiheessa SMHV:ssä perustetta, joka koskee Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan mahdollista rikkomista, joten tämä ei tutkinut tätä perustetta.

24 Lisäksi on syytä todeta ensinnäkin, että asetuksen N:o 40/94 74 artiklan mukaan "rekisteröinnin [suhteellisia hylkäysperusteita] koskevassa menettelyssä [SMHV:n] tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin" (asia T-311/01, Éditions Albert René v. SMHV – Trucco (Starix), tuomio 22.10.2003, Kok. 2003, s. II-4625, 69 kohta).

25 Toiseksi on syytä muistuttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkoituksena on asetuksen N:o 40/94 63 artiklassa tarkoitettu SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuuden valvonta (asia T-237/01, Alcon v. SMHV – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), tuomio 5.3.2003, Kok. 2003, s. II-411, 61 kohta; asia T-128/01, DaimlerChrysler v. SMHV (etusäleikkö), tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. II-701, 18 kohta; asia T-129/01, Alejandro v. SMHV – Anheuser-Busch (BUDMEN), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2251, 67 kohta ja em. asia Starix, tuomion 70 kohta). Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 3 kohdan mukaan "toimivalta sekä kumota kiistetty päätös että muuttaa sitä", tämä kohta on ymmärrettävä edellisen kohdan, jonka mukaan "kanteen perusteena voi olla puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perustamissopimuksen, tämän asetuksen tai niiden soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö", sekä EY 229 ja EY 230 artiklan valossa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama valituslautakunnan päätöksen laillisuuden valvonta kohdistuu näin ollen valituslautakunnalle esitettyihin oikeuskysymyksiin (em. asia Starix, tuomion 70 kohta).

26 Lisäksi työjärjestyksen 135 artiklan 4 kohdassa täsmennetään nimenomaisesti, että "asianosaisten kirjelmät eivät voi muuttaa riidan kohdetta siitä, mikä se on ollut valituslautakunnassa" (em. asia Starix, tuomion 71 kohta).

27 Kantaja ei näin ollen voi saada ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lausumaan tästä kanneperusteesta, joka koskee Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan mahdollista rikkomista ja jota ei esitetty menettelyn hallinnollisessa vaiheessa SMHV:ssä.

28 Se, että SMHV ei vedonnut vastineessaan siihen, että tämä on uusi kanneperuste, vaan vetosi sen uutuuteen vasta suullisessa käsittelyssä, on merkityksetöntä asian ratkaisun kannalta, koska valituslautakunnalle tehdyn valituksen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen yhteneväisyys on ehdotonta prosessinedellytystä koskeva kysymys, joka on tutkittava viran puolesta.

29 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Asetuksen N:o 2868/95 55, 61 ja 65 säännön rikkomista koskeva toinen kanneperuste

— Asianosaisten lausumat

30 Kantaja esittää toissijaisesti, että jos väitteestä 26.11.2002 tehdyn päätöksen tiedoksiantoa on pidettävä Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa vahvistettujen periaatteiden mukaisena, se on kuitenkin sääntöjenvastainen, koska se ei noudata asetuksen N:o 2868/95 55, 61 ja 65 säännössä säädettyjä edellytyksiä.

31 Kantaja väittää, että tämän tiedoksiannon tarkastelun perusteella voidaan todeta, että sekä viestiä että kyseistä päätöstä ei ole allekirjoitettu ja että päätöstä ei ole varustettu sinetillä, mistä asetuksen N:o 2868/95 55 säännössä säädetään, koska pelkkää ensimmäisellä sivulla olevaa logoa ei voida pitää voimassa olevissa säädöksissä edellytettynä sinettinä.

32 SMHV katsoo, että kantaja moittii myös allekirjoitettua valituslautakunnan päätöstä siitä, että siinä ei ole sinettiä.

33 SMHV katsoo, että toinen kanneperuste on jätettävä tutkimatta.

34 Koska tämä kanneperuste koskee sen mukaan väiteosaston päätöstä, se on jätettävä tutkimatta, koska se esitetään ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, sillä työjärjestyksen 135 artiklan 4 kohdassa määrätään, että asianosaisten kirjelmät eivät voi muuttaa riidan kohdetta siitä, mikä se on ollut valituslautakunnassa.

35 Valituslautakunnan päätöksen tiedoksiantamisen osalta menettelysääntöjen mahdollisen rikkomisen toteaminen ei SMHV:n mukaan riitä riidanalaisen päätöksen kumoamiseen, koska päätöksen tiedoksiantomenettelyssä tapahtuvat sääntöjenvastaisuudet ovat päätöksestä erillisiä tapahtumia, joten ne eivät voi aiheuttaa kyseisen päätöksen pätemättömyyttä (asia 48/69, ICI v. komissio, tuomio 14.7.1972, Kok. 1972, s. 619, Kok. Ep. II, s. 25, 39 kohta ja yhdistetyt asiat T-78/96 ja T-170/96, W v. komissio, tuomio 28.5.1998, Kok. H. 1998, s. I-A-239 ja II-745, 183 kohta). Mitään olennaista menettelymääräystä ei joka tapauksessa ole SMHV:n mukaan rikottu, koska päätös annettiin tiedoksi kantajalle, jota ei estetty puolustamasta oikeuksiaan (asia T-323/00, SAT.1 v. SMHV (SAT.2), tuomio 2.7.2002, Kok. 2002, s. II-2839).

36 Kantajalla ei lisäksi SMHV:n mukaan ole oikeudellisesti suojattua intressiä päätöksen kumoamiseen menettelymääräyksen rikkomisen vuoksi, kun päätöksen kumoaminen voi ainoastaan merkitä uuden, kumotun päätöksen kanssa sisällöltään samanlaisen päätöksen tekemistä (ks. vastaavasti asia 117/81, Geist v. komissio, tuomio 6.7.1983, Kok. 1983, s. 2191, 7 kohta; asia T-43/90, Díaz García v. parlamentti, tuomio 18.12.1992, Kok. 1992, s. II-2619, 54 kohta; asia T-261/97, Orthmann v. komissio, tuomio 20.9.2000, Kok. H. 2000, s. I-A-181 ja II-829, 33 ja 35 kohta ja asia T-16/02, Audi v. SMHV (TDI), tuomio 3.12.2003, Kok. 2003, s. II-5167).

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

37 Ensiksi on korostettava, että kantajan toisen kanneperusteen tarkastelusta ei ilmene, että kantaja pyrkisi kritisoimaan sitä, että valituslautakunnan päätöksessä ei ole sinettiä. Sen kannekirjelmän perusteella kyseessä on pikemminkin 26.11.2002 tehdyn väiteosaston päätöksen tiedoksianto. Kantaja mainitsee päinvastoin valituslautakunnan päätöksen noudatettavana esimerkkinä ja toteaa, että "on kiinnostavaa tehdä vertailu 10.9.2003 tehtyyn valituslautakunnan päätökseen, koska nyt esillä olevassa tapauksessa tiedoksiannettujen asiakirjojen ensimmäisellä sivulla on pelkässä tunnistamistarkoituksessa sama logo, mutta kun on kyse tästä päätöksestä, sekä viesti että päätös on allekirjoitettu".

38 Mainitun 26.11.2002 tehdyn päätöksen tiedoksiantamisen osalta on kiistatonta, että kantaja ei esittänyt missään vaiheessa asetuksen N:o 2868/95 55, 61 ja 65 säännön mahdollista rikkomista koskevaa perustetta SMHV:ssä, minkä vuoksi tämä ei tutkinut sitä.

39 Edellä 24–26 kohdassa esitetyistä syistä ja kuten SMHV on perustellusti todennut, kantaja ei voi saada ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lausumaan käsiteltävänä olevasta kanneperusteesta, joka koskee näiden sääntöjen mahdollista rikkomista ja jota ei esitetty menettelyn hallinnollisessa vaiheessa SMHV:ssä.

40 Kantaja ei sitä paitsi suullisessa käsittelyssä vastannut SMHV:lle tämän osalta.

41 Toinen kanneperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Asetuksen N:o 40/94 59 artiklan rikkomista koskevan kolmannen kanneperusteen perusteltavuus

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

42 Kantaja väittää myös toissijaisesti, että sen 29.11.2002 päivätyssä maksumääräyksessä ilmoitettiin selvästi SMHV:lle sen päätöksestä tehdä valitus. Kantaja toteaa, että SMHV pyysi vasta 17.1.2003 kantajalta täsmennyksiä tämän tilisiirron tarkoituksesta. Kantaja toteaa vastanneensa SMHV:lle 17.2.2003 ja vedonneensa edustajansa, joka ei ollut toiminut kantajan tältä pyytämällä tavalla, virheeseen.

43 Kantaja katsoo, kuten se jo totesi SMHV:lle lähettämässään kirjeessä 21.8.2003, että missään säädöksessä ei säädetä, että valitus olisi tehtävä SMHV:lle erityisen menettelyn mukaisesti ja että SMHV tunnisti selvästi 800 euron suuruisen pankkisiirron, joka suoritettiin 4.12.2002 ja jossa mainittiin tavaramerkki PARMITALIA, kantajalta peräisin olevaksi, koska 17.1.2003 päivätty kirje koski sitä.

44 Kantaja katsoo näin ollen, että maksun suorittaminen riittää valituksessa olevien puutteiden korjaamiseen. Se lisää, että SMHV myöntää saaneensa tämän summan ja tunnistaneensa maksun suorittajan.

45 Kantajan mukaan valitus tehtiin näin ollen säädetyssä määräajassa ja se on otettava tutkittavaksi, koska se myös perusteltiin neljän kuukauden määräajassa 17. ja 20.2.2003 ja 21.3.2003 ja koska menettelyn yhteydessä esiintyneet puutteet korjattiin säädetyssä määräajassa.

46 Kantaja esittää lopuksi, että vaikka SMHV on päättänyt ilmoittaa päätöksistään yksinkertaisemmalla tavalla lähettämällä faksin ja vaikka se on ottanut käyttöön tämä joustavan tiedoksiantotavan valitusmenettelyn yhteydessä, se ei voi kuitenkaan rajoittaa edellytyksiä, jotka koskevat näiden valitusten tutkittavaksi ottamista ja menetetyn määräajan palauttamista koskevaa menettelyä, josta säädetään asetuksen N:o 40/94 78 artiklassa. Jos SMHV tulkitsisi suppeasti tämän asetuksen 59 artiklassa asetettuja edellytyksiä ja sen 78 artiklan soveltamista koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä, asianosaisella, jonka edustaja on tehnyt virheen, ei olisi valitusmahdollisuuksia, jolloin kantaja ei kykenisi puolustautumaan oikeudenmukaisesti.

47 Kantaja esitti suullisessa käsittelyssä, että SMHV:n olisi pitänyt Solo Italia Francelle – jonka se katsoi "oikeaksi neuvottelukumppaniksi" – lähettämässään täsmennyspyynnössä muistuttaa kahden kuukauden määräajasta ja vahvistaa se alkavaksi uudestaan tämän pyynnön esittämisestä lukien. Se, että SMHV ei palauttanut 800 euron summaa, osoittaa sitä paitsi kantajan mukaan, että se katsoi, että valitus oli tehty säännönmukaisesti.

48 Suullisessa käsittelyssä kantaja täsmensi myös, että se ei itse asiassa vaadi asetuksen N:o 40/94 78 artiklan soveltamista, vaan että se pyrkii korostamaan, että menetetyn määräajan palauttamista koskevaa menettelyä ei voida soveltaa tilanteessa, jossa edustaja on tehnyt virheen.

49 SMHV katsoo asetuksen N:o 2868/95 48 säännön 1 kohdan c alakohdan ja 49 säännön sekä asetuksen N:o 40/94 59 artiklan perusteella, että jotta valitus voidaan ottaa tutkittavaksi, sen on täytettävä seuraavat kolme kumulatiivista edellytystä: valitus on ensinnäkin tehtävä kahden kuukauden kuluessa riidanalaisen päätöksen tiedoksiantamisesta, siinä on mainittava riidanalainen päätös ja täsmennettävä, miltä osin tätä päätöstä on muutettava tai se on kumottava; toiseksi valitusmaksu on suoritettava tässä kahden kuukauden määräajassa; kolmanneksi valitusperusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden määräajassa riidanalaisen päätöksen tiedoksiantamisesta.

50 SMHV toteaa lisäksi, vaikka kantaja ei kehitellyt tätä seikkaa, että valitusmaksua koskevien tietojen täydentämiselle myönnetty määräaika ei näin ollen voi merkitä valituskirjelmän toimittamiselle asetetun määräajan pidentämistä.

51 Se korostaa lopuksi, että kantaja ei ole esittänyt menetetyn määräajan palauttamista koskevaa pyyntöä.

52 SMHV esitti suullisessa käsittelyssä, että se ei ollut kyennyt yhdistämään OK SA:ta ja Solo Italiaa toisiinsa, että 800 euron summa saattoi liittyä useiden maksujen suorittamiseen tai eri hakemuksiin, että kahden kuukauden määräaika on sitova ja että sen talousosaston tehtävänä ei ole pidentää sitä ja että tämä osasto ei voinut muistuttaa kantajaa kahden kuukauden määräajan kulumisesta, koska se ei voinut tietää, että kyseessä oli valituksen tekemiselle asetettu määräaika. SMHV:n mukaan sen talousosaston, jolla on sitä paitsi erillinen atk-järjestelmänsä, tehtävänä ei yleisesti ottaen ole tällaisten tutkimusten tekeminen; lisäksi vaikka se olisi ymmärtänyt, että kyseinen summa oli valitusmaksu, sen tehtävänä ei olisi ollut ilmoittaa kantajalle valituksen tekemiselle asetetun määräajan olemassaolosta.

53 Lopuksi on todettava, että menetetyn määräajan palauttamisen osalta SMHV selitti suullisessa käsittelyssä, että tämän periaatteen soveltamista ei ole suljettu millään tavoin pois, kun virhe on edustajan tekemä; yhteisöjen tuomioistuinten kahdessa tuomiossa jätetään lisäksi tämä mahdollisuus avoimeksi.

54 Väliintulija lisää SMHV:n väitteisiin, että 29.11.2002 päivätyssä maksumääräyksessä oli yhtiön OK SA nimi, minkä perusteella ei sen mukaan voitu yhdistää tätä yhtiötä

Solo Italia Srl:ään. Se väittää, että SMHV osoitti sitä paitsi 17.1.2003 päivätyn selvityspyyntönsä eri yhtiölle eli Solo Italia Francelle, jonka kotipaikka on Ranskassa eikä Italiassa.

55 Väliintulija toteaa lopuksi, että sen lisäksi, että asetuksen N:o 40/94 78 artiklan 2 kohdan perusteella menetetyn määräajan palauttaminen on mahdollista ainoastaan esittämällä kirjallinen pyyntö ja maksamalla samanaikaisesti asianmukainen maksu, tällaista pyyntöä ei voida esittää tässä asiassa, koska vuoden määräaika on päättynyt.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

56 Asetuksen N:o 40/94 59 artiklan mukaan valitus on tehtävä kirjallisesti SMHV:lle kahden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.

57 Tässä asiassa on todettava, että SMHV:lle ei toimitettu valituskirjelmää tässä määräajassa.

58 Vaikka valitus katsotaan tämän artiklan mukaan tehdyksi vasta sen jälkeen, kun valitusmaksu on maksettu, pelkästään vastaavan summan maksamista ei voida pitää tässä artiklassa edellytetyn toimen toteuttamisena.

59 Säädöksistä tai oikeuskäytännöstä ei lisäksi ilmene, että SMHV:n ja erityisesti sen talousosaston velvollisuutena olisi varoittaa mahdollisia valituslautakuntaan valittajia asetuksessa N:o 40/94 vahvistettujen muodollisuuksien noudattamatta jättämisen seurauksista.

60 Menetetyn määräajan palauttamisen osalta asetuksen N:o 40/94 78 artiklan sanamuodossa ei suljeta pois tämän periaatteen soveltamista tapauksessa, jossa edustaja on tehnyt virheen. Lisäksi edellytetään, että noudatetaan menetetyn määräajan palauttamiselle asetettuja ehtoja, joihin kuuluu muun muassa se, että on noudatettu olosuhteiden edellyttämää valppautta (ks. tavaramerkin hakijan edustajan palveluksessa olevan henkilön tekemän virheen osalta asia T-146/00, Ruf ja Stier v. SMHV (kuviomerkki DAKOTA), tuomio 20.6.2001, Kok. 2001, s. II-1797, 55–61 kohta).

61 Koska asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa vahvistettuja edellytyksiä ei ole noudatettu tässä asiassa, kolmas kanneperuste on myös hylättävä ja näin ollen kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja SMHV ja väliintulija ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Cooke Labucka Trstenjak

Julistettiin Luxemburgissa 31 päivänä toukokuuta 2005.

H. Jung
kirjaaja

J. D. Cooke
jaoston puheenjohtaja